

Astrid Lindgren

Astrid Lindgren

MELUKYLÄN LAPSET

WSOY

Astrid Lindgren

MELUKYLÄN
LAPSET

Suomentanut Kristiina Rikman
Kuvittanut Ingrid Vang Nyman

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos

ALLA VI BARN I BULLERBYN

Alkuteoksen kustantanut 1947 Rabén & Sjögren, Ruotsi

© Text: Astrid Lindgren 1947 / The Astrid Lindgren Company

© Illustrations: Ingrid Vang Nyman / The Astrid Lindgren Company

For more information about Astrid Lindgren,
see www.astridlindgren.com.

All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren
Company, Lidingö, Sweden.

For more information, please contact info@astridlindgren.se

Suomenkielinen laitos © Kristiina Rikman ja WSOY 2019

Werner Söderström Osakeyhtiö

Ilmestynyt ensimmäisen kerran suomeksi Laila Järvisen
suomentamana 1950

ISBN 978-951-0-43934-0

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Melukylän lapset	7
Veljistä on vain harmia	10
Hauskin syntymäpäiväni	15
Hauskuutta riittää syntymäpäivänä.....	20
Kesäloma alkaa	25
Me harvennetaan nauriita ja saadaan kissanpennut.....	30
Kuinka Olle sai koiran.....	37
Oma lemmikki on kiva, mutta on isoisäkin mukava.....	42
Pojat eivät osaa pitää salaisuuksia.....	49
Yötä heinäladossa.....	56
Kun Anna ja minä päätimme karata	61
Me rakennamme leikkimökin.....	68
Mitä minä sanoin – pojat eivät osaa pitää salaisuuksia	72
Koulu alkaa	78
Kun me pukeuduttiin herrasväeksi	83
Suuri rajuilma	87
Pian on joulou.....	92

MELUKYLÄN LAPSET

Minun nimeni on Lisa. Minä olen tyttö, senhän kuulee nimestäkin. Olen seitsemän vanha ja täytän kohta kahdeksan. Äiti sanoo joskus:

”Äidin iso tyttö saakin tänään kuivata astiat.”

Ja joskus Lasse ja Bosse sanovat:

”Sinua ei oteta mukaan. Pikkulikat ei saa leikkiä intiaaneja.”

Sen takia minä joskus mietin, olenko minä iso vai pieni. Kun toisten mielestä on iso ja toisten mielestä pieni, niin ehkä minä olen juuri sopivan ikäinen.

Lasse ja Bosse ovat minun veljiäni. Lasse on yhdeksän ja Bosse kahdeksan. Lasse on tosi vahva, ja hän juoksee paljon nopeammin kuin minä. Mutta minä

juoksen ihan yhtä nopeasti kuin Bosse. Joskus kun Lasse ja Bosse eivät halua minua mukaansa, Lasse pitää minusta kiinni, niin että Bosse ehtii saada etumatkaa. Sitten hän päästää minut ja juoksee tiehensä. Sisko minulla ei ole. Se on sääli. Pojat on niin hankalia.

Me asumme talossa, joka nimi on Välitalo. Sen on sen niminen siksi, että se on keskimäinen kolmesta talosta. Muut ovat Ylätalo ja Alatalo. Ja kaikki ovat rinnatusten. Kas näin:

Eivät ne ihan tältä oikeasti näytä, minä en vaan osaa piirtää kovin hyvin.

Alatalossa asuu Olle. Hänellä ei ole sisaruksia lainkaan. Mutta hän leikkii Lassen ja Bossen kanssa. Hänkin on kahdeksan ja juoksee kovaa.

Mutta Ylätalossa asuu tyttöjä. Kaksin kappalein. Eikö olekin hyvä tuuri, ettei siellä ole poikia! Tytöt ovat Britta ja Anna. Britta on yhdeksän ja Anna saman ikäinen kuin minä. He ovat minusta ihan yhtä kivoja molemmat. Vaikka ehkä sentään minä tykkään vähän enemmän Annasta.

Muita lapsia Melukylässä ei sitten olekaan. Melukylä on meidän pienen kylän nimi. Taloja on vain kolme, Ylätalo, Välitalo ja Alatalo. Ja lapsia vain kuusi: Lasse ja Bosse ja minä ja Olle ja Britta ja Anna.

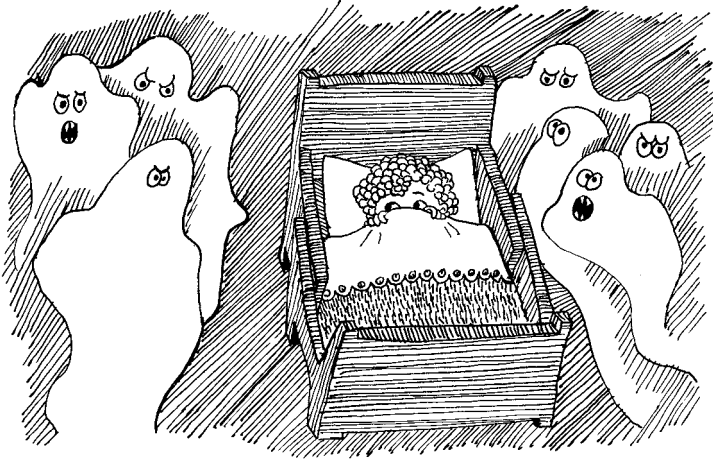

VELJISTÄ ON VAIN HARMIA

Lasse ja Bosse asuivat ennen samassa huoneessa minun kanssani. Se oli korkea päätyhuone vintillä. Nyt minä asun läntisessä vinttikamarissa, joka oli ennen mummon huone. Mutta siitä minä kerron myöhemmin.

Joskus on oikein mukavaa asua samassa huoneessa veljiensä kanssa, mutta vain joskus. Silloin oli hauskaa, kun maattiin iltaisin sängyssä ja kerrottiin kummitusjuttuja. Vaikka oli se kamalaakin. Lasse osaa niin kamalia kummitusjuttuja, että minun piti maata täkin alla pitkään. Bosse ei kerro kummitusjuttuja. Hän kertoo kaikenlaisista seikkailuista, joihin hän aikoo osallistua isona. Hän aikoo matkustaa Amerikkaan, missä on intiaaneja, ja ruveta intiaanipäälliköksi.

Eräänä iltana, kun Lasse oli kertonut oikein kaa-mean tarinan kummituksesta, joka kiersi muuttamas-

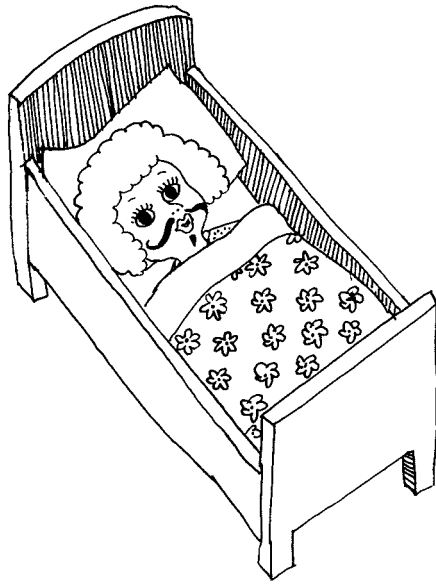

sa huonekalujen paikkoja, minua pelotti niin kovasti, että luulin kuolevani. Huoneessa oli melkein pilkkopimeää ja minun sänkyni oli kaukana Lassen ja Bossen sängyistä, ja kuinka ollakaan, äkkiä yksi tuoli alkoi hyppiä ylös alas. Minä luulin, että nyt kummitus oli tullut meille siirtelemään huonekaluja, ja kirkaisin niin kovaa kuin jaksoin. Lasse ja Bosse hihittivät sängyissään. Ja arvatkaa mitä, he olivat sitoneet narun tuoliin ja makasivat sängyissään ja kiskoivat narusta niin että tuoli hyppeli. Niin heidän tapaistaan. Ensiksi minä suutuin, mutta sitten en voinut olla nauramatta.

Kun asuu samassa huoneessa veljiensä kanssa, ja veljet ovat vanhempia kuin itse on, ei saa koskaan päättää mistään. Lasse päätti aina milloin valo piti sammuttaa iltaisin. Kun minä makasin sängyssä lukemassa lasten-

lehteä, Lasse halusi sammuttaa valot ja kertoa kummitusjuttuja. Ja jos minua nukutti ja halusin nukkua, niin Lasse ja Bosse halusivat pelata korttia. Lasse voi maata sängyssään ja sammuttaa valot milloin haluaa, sillä hän on liimannut valonappulan ympärille pahvinpalan ja siihen narun, joka ylittää hänen sänkyynsä. Se on oikein nokkela viritys, vaikken osaakaan selittää sitä kunnolla, sillä minustahan ei ole tulossa isona mitään väkkäränväöntäjä-pultinpyörittäjä-insinööriä. Mutta Lassesta tulee, niin hän sanoo. Väkkäränväöntäjä-pultinpyörittäjä. En tiedä onko niin, mutta Lasse sanoo, että se on tosi hieno ammatti, ja semmoiseksi tullakseen pitää osata laittaa pahvinpaloja valonappuloiden ympärille. Bossesta tulee intiaanipäällikkö. Niin hän ainakin ennen sanoi. Mutta yhtenä päivänä kuulin, kun hän sanoi rupeavansa veturinkuljettajaksi, niin että ehkä hän on muuttanut mieltään. Minä en tiedä miksi haluaisin isona. Ehkä äidiksi. Minä tykkään kovasti pikkulapsista. Minulla on seitsemän nukkea, joiden äiti minä olen. Pian olen liian iso leikkimään nukeilla. Isoksi tuleminen on kurjaa!

Hienoimman nukken nimi on Bella. Sillä on siniset silmät ja vaalea kihara tukka. Se makaa nukensängyssä äidin ompeleman nätin peiton ja lakanan alla. Kerran kun menin ottamaan Bellaa sängystä, sillä oli viikset ja leukaparta. Lasse ja Bosse olivat piirtäneet ne sille

hiilenpalasella. Ihanaa ettei minun tarvitse enää asua heidän kanssaan samassa huoneessa.

Kun katsoo ulos Lassen ja Bossen ikkunasta, näkee suoraan Ollen huoneeseen. Hänkin asuu päätyhuoneessa. Ja Välitalo ja Alatalo ovat hirveän lähellä toisiaan. Melkein nojaavat toisiinsa, sanoo isä. Hänestä talot olisi pitänyt alun perin rakentaa vähän väljemmin. Mutta Lasse ja Bosse ja Olle eivät ole samaa mieltä. Heistä kaikki on hyvin juuri näin. Välitalon ja Alatalon välillä on lankkuaita. Ja keskellä aitaa kasvaa iso puu. Lehmus, sanoo isä. Sen oksat ulottuvat sekä Las-

MELUKYLÄSSÄ ON MUKAVAA!

Melukylässä on kolme taloa: Ylätalo, Välitalo ja Alatalo. Ja niissä asuu kuusi lasta: Lisa, Lasse, Bosse, Britta, Anna ja Olle. Lasten päivät kuluvat leikin tiimellyksessä tai Suurkylän koulussa, ja enimmän aikaa heillä on hirmu hauskaa! Heinäladossa on jännittävää yöpyä ja herrasväen vaatteisiin hullunkurista pukeutua – mutta miten käy, kun Lisa ja Anna päättävät karata kotoa?

Melukylän mainiosta maalaiselämästä kerrotaan myös kirjoissa *Melukylän lasten uudet kujeet* ja *Melukylän lapsilla on hauskaa!* WSOY julkaisee Astrid Lindgrenin viehättävän lastenromaani-sarjan Ingrid Vang Nymanin kuvituksella Kristiina Rikmanin uusina suomennoksina 2019–2020.

